

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi interwenientów ubocznych J. K. i L. K.

o wznowienie postępowania

zakończono prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2006 r., sygn. akt I ACa (...),

w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. w W. - - Oddziału w W.

przeciwko K. K. i „K.(...)” Spółce z o.o. w G.

z udziałem interwenientów ubocznych J. K. i L. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2008 r.,

zażalenia interwenientów ubocznych na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 28 września 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 września 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę interwenientów ubocznych o wznowienie postępowania w sprawie I ACa (...) [I C (...)] wskazując, że nie został zachowany termin do jej wniesienia. Odrzucił prezentowaną w skardze koncepcję, że bieg terminu rozpoczął się od chwili dowiedzenia się przez interwenientów o treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r., III CZP (...). Sąd zauważył także, że powołana uchwała wiąże jedynie w konkretnej sprawie, a jej treść jest kontrowersyjna.

W zażaleniu na to postanowienie interwenienci zarzucili nieważność postępowania, gdyż w sprawie orzekał sąd rzeczowo niewłaściwy (art. 405 w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c.) oraz naruszenie art. 407 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. W sprawie nie zachodziła nieważność postępowania. Sąd Apelacyjny trafnie podniósł, że uchwała Sądu Najwyższego podjęta w składzie trzech sędziów wiąże jedynie w konkretnej sprawie. Ponadto, stanowisko zajęte w powoływanej uchwale z dnia 17 lipca 2007 r. nie zostało zaaprobowane przez pełny skład Sądu Najwyższego, który w dniu 14 listopada 2007 r. podjął uchwałę w sposób odmienny interpretującą art. 77 u.s.p.

Nie jest także zasadny zarzut naruszenia art. 405 k.p.c. Zgodnie z treścią tego przepisu właściwy do orzekania w sprawie skargi o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2006 r. właściwy był ten Sąd Apelacyjny. Okoliczność, że Sąd Najwyższy rozstrzygał w kwestii przyjęcia do rozpoznania wniesionych od wskazanego wyroku nie uchyla obowiązywania normy zawartej w art. 405 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 394¹ w związku z art. 385 k.p.c.).